

Φ. — Είδα τους δρόμους μεγάλους...  
 ήλθαν κι' αυτοί, κουτέ,  
 μ' έμένα και τους άλλους  
 ώσαν άκροατάι.

Τους είδα μέσ' στο Λαϊκό τόν Κόντε και τόν Ράλλη,  
 τά σκαζήχτρα τά πελώρια,  
 και τότε τά Λατινικά θυμήθηκα και πάλι:  
 σικ τράνσιτ μούντι γαλώρα.

Τάδα τά Μεγαθήρια,  
 τά πρίν Έλλαδοθήρια,  
 τους είδα τούτους τους Μαμμούθ, τούτους τους Βροντοσαύρους  
 και τους Ίποκοκταύρους.

Τους είδα μέ τά μάτια μου τούτους τους εξαισίους,  
 που μέσ' από τό Λαϊκό  
 'κουτάζανε τόν Κρητικό,  
 κι' άλλους τους άλλους Ύπουργούς και τους πληρεξουσίου.

Π. — Μίλα καλά, βρε Φασουλή.

Φ. — Έκυτόζανε χωρίς γραλί,  
 κι' έδειχαν όρος θλιβερό  
 κουνώντας τό κεφάλι...  
 'στή βρύσι, πουπιαν νερό,  
 τώρα τό πίνουν άλλοι.

Π. — Άκροατάι λοιπόν και σεις  
 οι λασώσται Μεύσεις,  
 τού κράτους τά Παλλάδια.

"Έχουν καιμό τά χείλι σας,  
 κι' όι πικραμένοι φίλοι σας  
 βράζουν γιά σας φυλλάδια.

Φ. — Πές μου κι' Άλλα, Φασουλή.  
 Τώρα μπαίνουν και τρελλοί,  
 κι' από τού Δρομοκίτη κάποιος λένε πως έπέδρα  
 και σ' ένός πληρεξουσίου κλοκάθισε τήν έδρα.

Τώρα βρήκαν ευκαιρία  
 και διάφοροι τρελλοί  
 μέ τήν Άλλη τήν σωρεία  
 νά τρυπάνουν 'στή Βουλή.

Θέλουν μέτοχοι νά γίνουν μέ τους σώφρονες τους άλλους  
 μιάς δόξης όχι φρούδες, έφθμερου και ματαίας...  
 ελαχτάριαν και τούτοι, που δέν έχουν έγχεφάλους,  
 τής Διπλής νά σχολιάσουν τάς άκνεωρητάς.

Δέν 'μπορείς νά καταλάβεις μέσ' στών βουλευτών τό σήμνος,  
 'στοδες άγνωστους τους πολλούς,  
 ποιός ό σώφρων, ποιός έκαιτος,  
 που χρωστή τής Μχαλούς

Δέν 'μπορείς νά καταλάβεις μέσ' τό πληθος τό πολύ  
 άν Άλήθεια βουλευφόρος είν' έκαιτος που μιλαει,  
 ή κανεις ντελυφωσκεις, όπου' βρήκε τόν καιρό  
 νά χωθή 'στό Παρλαμέντο μέ τόν Άλλο τόν σωρό.

Νάσαι βουλευτής Άλήθεια τούτος ό λαλών ευσχήμους;  
 νάσαι τάχα παλαδός;  
 κι' όμως όμιλεί φρονίμους,  
 κι' όμως φέρει 'εΰαδός.

Γιά τρελλούς και γιά φρονίμους δέν είςζέριεις τί νά 'πής...  
 όλοι τώρα φέρδην μίγδην εις άγώνα προκοπής.

Τρίλλα μαζί και φρονιμά,  
 ζυλίμε τσαναπέτη...  
 άντιπολίτευσις καμιά,  
 όλοι μέ τό Ντοβλέτι.

### Νέο κούνημα και πάλι μάζ γανόνει τό κεφάλι.

Φ. — Τόσον καιρό παράσαμε 'στή γή τήν δοξασιμένη,  
 χωρίς κανένα κούνημα, γωβροι και νυσταγιμένοι.  
 Τόσος καιρός έπέρασε κι' έπ'ηγε 'στά χαμένα  
 χωρίς νά μάζ ζυπνήσουμε μέ κούνημα κανένα.

Τόσος καιρός έπέρασε μέσ' στών Ρωμηών τήν πλάσι  
 χωρίς κανένα κούνημα, σέ Στόλο και Στρατό,  
 μέ τούτη τήν Άνόρθωσι νύστα μάζ είχε πιάσει  
 κι' άνοιγαμε τό στόμα μας μένα χασιοκοντό.

Κι' έγώ τήν νεκρα τών Ρωμηών έκύτταξα μέ λύπη  
 και μόνοσ εφθιβρίζα μέ κάποσ καρδιοκτόπι:

τάχα τό ρεμπελό  
 δέν θ' Άλθη τό παλμό;

Δέν θά ζυπνήση κούνημα τό θνησιματόν πτώμα;  
 τόσος καιρός έπέρασε, κι' όμως κανέν άκόμα.

"Όταν εξαφνα φωνή  
 μάζ εξαφτισε τρανή,  
 και μάζ λένε, πατριώτη:  
 πιάσανε τόν Λαπαθιώτη.

Π. — Τά κούνημα κι' έμένα, Φασουλή μου κουνενέ,  
 Άληθός μέ συγκινούν,  
 κι' έτρεξα 'στης Γερουσιας ένός κι' Άλλου καρπενέ  
 γιά νά μάθω τί φρονούν,  
 κι' έλεγα πρós όσους κρίνουν τά κοινά 'στους καρπενέδες:  
 γιά τό κούνημα τν νέο τί φρονείτε, κουνενέδες;

Φ. — Άλλοι τό λένε κούνημα πολύ σημαντικόν,  
 κι' Άλλοι τό λέν άσηματικόν άντιπιβαθρικόν,  
 έν τούτοις κι' όποσδήποτε  
 και τούτο παρά τίποτε  
 κάπως κουνει τά νετρα μας, κάπως μάζ ζενυστάζει,  
 και μέσα 'στην αναβροχιά καλό και τό χαλάζει.

Π. — Τί γαρ γιά μάζ μεγάλη...  
 πως έχάρηκα σάν είδα  
 μέ κούνημα και πάλι  
 νά ζυπνούνε τήν πατρίδα.

Φ. — Τούτος ό καινούριος χρόνος, ποδ'γαλε πολλούς ίπποτάι  
 τί καλά γιά τήν πατρίδα νάβγαζε και συνωμοτάς.  
 Έμουγλιάσαμε, παιδιά, μέ τόν νόμο, μέ τήν τάξι,  
 και γινήκαμε κι' έμεις νά μη βρέξει, νά μη στάξει.

Η Πατρις δέν πρέπει χρόνο δίχως κούνημα νά μείνη,  
 κι' ήθελα ζωγράφος νάμαι νάκανα τήν Ρωμοσύνη  
 μέ σπαθιά και μέ σπιρουνά  
 νά κουνεζαίται σέ μιά κούνα.

Τό Ρωμαιοκό κουνάει, μέ τόν νοσ σας νά μήν πίση...  
 βλέπω ξανατουρωλωμένο τού Σερκετ Πασαά τό φέσι,  
 και τά φέσια στένον τουβρά,  
 και βαρούνε τά ταμπούρα.

Πλην έμεις οι τών Έλλήνων κεχρητωμένοι παιδες,  
 όπως πάντα κουνενέδες,  
 δείχνουμε και πάλι κούνασι 'στην Τουρκία τήν λυσάρα,  
 και κουνάμενοι τής λέμε: τείξα τουβρά τήν φεσάρα.